

Svajonų
ROMANAI

AVENIU

Ostinas turi planą...

MAISEY
YATES

#1 Atkeršyk

Knygute.lt

Maisey Yates

ATKERŠYK

Trijų knygų serija
"Penktasis Aveniu"

Pirma knyga

Versta iš Maisey Yates, *Avenge Me*, 2014
© Maisey Yates, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Giedrė Turan, vertimas iš anglų kalbos, 2016

© Ana Gorbatova, knygos dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0093-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

Prologas

Tai turėjo būti nuobodžių pokalbių vakaras. Nes Aleksas, Hanteris ir Ostinas susitikdavo kasmet tą pačią dieną – gerdavo ir nuobodžiai plepėdavo. Pokalbiai būdavo neįdomūs ir nereikšmingi, bet jie pridengdavo praeities šešėlius tarsi storas sluoksnis kapų žemės senus kaulus.

Kalbantis apie kaupiamąsias pensijas, futbolo statistiką ir kitus aktualius įvykius, nebūdavo sunku pamiršti, kad iš tiesų juos čia suvedė mirtis.

Bet laiškas, kurį Ostinas laikė rankoje, buvo tarsi prakeiktas kastuvas, atkasiąs, kas slepiasi giliai po žeme. Jis viską pakeis. Ir jokia nuobodi tema jau niekada nebepajėgs praeities vaiduoklių nustumti šalin.

Ostinas pažvelgė į du vyrus, sėdinčius priešais. Vyrus, kuriuos kažkada laikė geriausiais draugais, bet kurie per pastaruosius dešimt metų tapo beveik svetimi.

Hanteris pasakojo apie nacionalinę futbolo lygą, o Aleksas pritariamai linksėjo. Tai buvo visiškai beprasmiški pasvarstymai, bet, kita vertus, apie ką dar jie galėtų kalbėtis? Juk bu-

vo vos pažįstami. Pažįstami, kurie kasmet susitikdavo per niūrią sukaktį, bet niekada nekalbėdavo apie tai, dėl ko susirinko. Pažįstami, kurie bijojo pažiūrėti vienas kitam į akis.

Gal tai ir buvo nuobodžių pokalbių tikslas? Nustelbti blogus prisiminimus ir nutolinti artimus draugus. Ir tas nutolimas nebuvo atsitiktinis.

Bet šiandien jie nebegalės būti svetimi ir, kaip įprasta, plepėti apie nereikšmingus dalykus. Nes Ostinas turėjo laišką, kuris tiesiog degino odą. Jis įkišo ranką į vidinę švarko kišenę ir palietė sulankstyta dokumentą. Tada ištraukė jį ir padėjo ant stalo – baltas popierius susiliejo su akinančiai balta staltiese.

Keista. Jis manė, kad laiškas paliks tamsiai raudoną dėmę.

– Bijau, kad įprasta neigimo ir tylaus apgailėstavimo vakarienė šiandien nebus patiekta, – tarė jis.

– Kas per velnias? – abejingai paklausė Hanteris laukdamas paaiškinimo. Bet Ostinas tylėjo.

Galiausiai Aleksas pakėlė popierių ir jį išlankstė. Prabėgomis perskaitęs, padavė jį Hanteriui.

- Kas čia? - įtampos kupinu balsu paklausė jis, perfrazavęs Hanterio klausimą.

- Tiesa. Bent aš tuo tikiu. - Ostinas atsisėdo ir, paėmęs šakutę, prispaudė nykštį prie jos dantukų pamažu didindamas spaudimą, kol vos nepradūrė odos. - Mano tėvas, Džeisonas Trefenas, šventuoju laikomas advokatas, nepailstantis užguitųjų ir persekiojamųjų gynėjas, paskatino moterį nusižudyti - smerktiniais savo veiksmais. - Jis paleido šakutę ir ši nukrito ant stalo. - Bijau išsiaiškinti, ką jis padarė. Žinojau, kad tai kažkas baisaus, nes privertė ją pasijusti neturinčia kitos išeities ir ryžtis savižudybei. Bet iki šiol negalėjau tuo patikėti.

- Štai dėl ko ji tai padarė... - konstatavo Hanteris šiurkščiu balsu ir bejausmėmis akimis. Aleksas įsmeigė žvilgsnį į jį, tarsi lauktų, ką šis darys toliau.

Ostinas žinojo, kad jie visi galvoja apie tą pačią naktį ir tą patį nutikimą. Apie tą pačią moterį.

Sarą.

- Tikriausiai, - atsakė jis.

- Iš kur gavai šią informaciją? - paklausė Aleksas.

- Ją pateikė anonimas. Atsitiktinai.

- Atsitiktinai, - pakartojo Hanteris.

- Ji buvo skirta ne man, - paaiškino Ostinas šiurkščiai. - Laiškas buvo atsiųstas į mūsų labdaros organizaciją, kuri viešai nėra siejama su manimi. Todėl manau, kad ir kas jį atsiuntė, nežinojo, jog jis atsidurs mano rankose. Kadangi retai lankausi įstaigoje, galėjau jo ir nepamatyti. Bet laišką man perdavė Trevis Beringeris, buvęs mūsų bendraklasis, kuris kartais savanoriauja organizacijoje. Tai nuo moters, prašančios pagalbos. Mano tėvas sulaukia tiek daug spaudos dėmesio. Populiariausia pokalbių laida šalyje ruošiasi papasakoti apie jį ir visus jo gerus darbus. Perskaitęs laišką ir šiek tiek žinodamas apie Sarą, Trevis nusprendė, kad turiu jį pamatyti.

- Vadinasi, kažkas turi įrodymų, kad jis priekabaudamas ir įžeidinėdamas paskatino Sarą savižudybei? - paklausė Hanteris.

- Tai netikri įrodymai. Tai beprotiškas kaltinimas. Spėjimas, kad jo veiksmai paskatino ją nusižudyti.

- Ar tiki tu, Ostinai? - paklausė Aleksas.

- Taip. - Tai, be abejo, jo visai nedžiugino. Jį pykino jau dvi dienas - nuo tada, kai gavo šį laišką. Bet tikėjo tu.

Ostinas jau seniai įtarinėjo tėvą ir pats jautė kaltę. Dėl Saros skambučio, į kurį neatsakė, ir balso pranešimo, kurį perklausė, kai jau buvo per vėlu.

Bet neturėjo jokių įrodymų. Nepaisant to, jis nutraukė ryšius su tėvu ir kitus šeimos narius aplankydamas tik per šventes. Su motina ir seserimi mieliau pietaudavo viešbučiuose nei Trefenų dvare.

Dabar įtarimai pamažu virto faktais. Tiesa graužėsi pro likusius abejonių skutelius. Jau dvi dienas Ostinas mąstė apie paskutinį savo pokalbį su Sara. Vėl ir vėl iš pradžių. Apie paskutinį kartą, kai matė ją gyvą. Ji atrodė tokia trapi, liūdna ir pavargusi...

- Šis darbas daug labiau vargina, nei galėjau įsivaizduoti, Ostinai. Labai pavargau... Man nepatinka tai, ką turiu daryti.

- Toks tas advokato darbas, meilute, - atsakė jis juokdamasis. - Kartais turi ginti dalykus, kurie atrodo nepateisinami. Bet turime pasitikėti teismų sistema.

- Niekuo nebesipatikiu.

- Tave tai gerokai išvargins. Bet laikui bėgant priprasi.

- Nemanau... Man reikia tavo pagalbos, Osti-

nai. Tai dėl tavo tėvo...

Bet jis neišklausė jos, nes buvo susijaudinęs dėl to, kad ji priėmė į elitinę teisės mokyklą, o tėvas pažadėjo padaryti ji savo įmonės partneriu. Buvo per daug apsvaigintas būsimos valdžios, todėl neišklausė į jos žodžių potekstę, neišgirdo liūdesio balse. Tą akimirką Ostinas buvo per daug susirūpinęs savimi. Kodėl gi ne? Gyvenimas jam viską patiekdavo ant lėkštutės. Jis viską gaudavo labai lengvai. Jo pavardė buvo labai garsi ir jis tuo naudojosi. Kaip ir tėvas.

Paskui Sara nušoko nuo stogo ir pradėjo sklisti paskalos. Pirmiausia apie tai, kad Džeisonas Trefenas nebuvo toks šventas, koku dėjosi esantis. Bet Ostinas nekreipė dėmesio. Jis per ilgai tai ignoravo. Iki pat paskutinio pokalbio, kai išėjo iš tėvo įmonės.

Jos šeima gavo daugiau pinigų, nei nusipelnė. Viskuo pasirūpinta. Tai nesusipratimas.

Visi tie pasiteisinimai. Visai kaip vyrų, kurių jo tėvas daugybę metų dėjosi nemėgstantis. O pasirodė esąs toks pat, kaip jie. Įsitikinęs, kad gali gauti iš moters, ką panorėjęs, vien todėl, kad jis – vyras ir yra stipresnis.

O dabar šis laiškas. Ostinas negalėjo įsivaiz-

duoti, kad jo tėvas taip persekiojo Sarą, jog ji nusižudė. Bet faktai nebeleido tuo abejoti.

- Jis vis dar liaupsinamas per televiziją, - prabilo Hanteris.

- Taip.

- Eina šikt...

- Pritariu, - tarė Aleksas.

- Aš irgi pritariu, bet ką darysime toliau?

- Tu advokatas, Ostinai, todėl turėtum ką nors sugalvoti. Ką nors žiauraus, bet teisėto, - pasakė Hanteris.

- Čia ir bėda. Neturiu nieko teisėto. Nieko, kas tiktų teismui.

- Tada turime kažką surasti, - pasiūlė Aleksas.

- Kam?

Hanteris pažiūrėjo žemyn į savo krumplius ir Ostinas, nusekęs jo žvilgsnį, toje vietoje pastebėjo blyškias mėlynes. Hanteris suspaudė kumštį.

- Jei jis iš tiesų susijęs su Saros mirtimi, ką mes visi jau seniai įtarėme, padarysiu bet ką, kad sužlugdyčiau jį. - Jis pakėlė akis ir įsmeigė į Ostiną. - Kalbu rimtai. Pribaigsiu jį. Priversiu nušokti nuo stogo, kaip jis privertė ją.

Negailestingas Hanterio tonas nepaliko abe-

jonių, kad jis kalba rimtai.

Vieną Ostino dalį ši mintis išgąsdino. Kad ir koks niekšas, Džeisonas buvo jo tėvas. Jo kraujas tekėjo Ostino venomis ir vertė plakti širdį. Todėl sunku buvo visiškai jo nekęsti, net jei ir turėtų.

- Eisime iki kruvinos pabaigos? - paklausė Ostinas. - Net jei tai sužlugdys mano šeimą?

Aleksas delnais išlygino laišką.

- Ji nusižudė dėl jo, Ostinai. Kiek dar moterų jis sužlugdė taip, kaip ją? Kelias dar? Jei nieko nesiimsime, jis tai darys ir toliau, - bičiulis pažvelgė į Ostiną. - O tada būsime tiek pat kalti, kiek ir jis. Tokie patys, kaip jis.

Ostinas to labai bijojo. Bet taip nebus. Jis pasirūpins, kad taip nenutiktų.

- Ką gi, - pasakė jis ir atsistojo. - Užbaikime tai.

#1

Kalėdinis Trefeno pobūvis bus prašmatnus kaip niekad!

Garsus advokatas Džeisonas Trefenas, visuotinai gerbiamas už savo gerus darbus, rengia

kasmetinį šventinį pobūvį. Nors prieš dešimtmetį iškilmių metu įvykusi tragedija užtemdė pokylio tviskesį, Trefenas niekada neatšaukė šio renginio ir Manhatano elitas nekantriai laukia pakvietimų. Sklando gandai, kad dalyvaus ir Džeisono sūnus, dar vienas garsus Niujorko advokatas.

Jaunasis Trefenas nedalyvavo pokyliuose jau dešimt metų, nuo to nemalonaus įvykio, kuris tapo nesantaikos tarp tėvo ir sūnaus priežastimi – vienintelė dėmė jų iki tol nepriekaištinguose santykiuose. Ar pagaliau įvyks visų taip lauktas susitaikymas?

Susitaikymas. Jis buvo neįmanomas, bet Ostino tėvas nė nemirktelėjęs patikėjo, kad tai ir yra jo atvykimo į Kalėdų pobūvį priežastis. Visi tuo patikėjo.

Ostinas nekenė tokių susibūrimų, nes jie veidavo kaip priminimas. Ypač šis. Paskutinį kartą kalėdiniame Trefenų pobūvyje jis dalyvavo prieš dešimt metų. Jo tėvui labai patiko šventės, bet tikrai ne dėl meilės religijai ar linksmybėms. Jos suteikė progą daryti tai, ką labiausiai mėgo – puikuotis savo turtais ir garsiu vardu. Savo geranoriškumu.

Šiam vakarui buvo numatytas aukcionas, kurio pajamos bus skirtos nuo smurto kenčiančių

moterų globos namams.

Kokia ironija. Jei Ostino įtarimai buvo teisingi, nedaug žmonių savo kelyje buvo palikę tiek emocinio smurto patyrusių moterų, kiek pats Džeisonas Trefenas.

Be abejo, spauda tuo niekada nepatikėtų, nes jis buvo garbinamas. Beveik kasdien vakaro žiniose šis vyras komentuodavo seksualinio priekabiavimo ir išnaudojimo atvejus, spjaudydamasis ugnimi ir siera ant vyrų, išdrįsusių nuskriausti moteris. Ant mizoginistų¹ ir jų galių žaidimų.

Bet Ostinas žinojo, kad Džeisonas tėra vilkas, smerkiantis lapės už plėšrumą.

Viešumoje jis pasirodydavo apsigaubęs genialaus ir tviskančio melo skraiste. O aplinkiniai pataikaudavo, žavėdamiesi jo pasiekimais ir gerumu.

Šie metai nesiskyrė nuo kitų. Į pobūvį, didžiausią iš trijų suplanuotų, tėvas buvo sukviestas buvusius ir dabartinius klientus, žymiausius Niujorko grietinėlės atstovus.

¹ Mizoginija - neapykanta arba stiprus neigiamas nusistatymas moterų atžvilgiu (čia ir toliau - vert. pastabos).

Aplinka tviskėjo prabanga ir turtu, viliodama susirinkusias šarkas, nė nesusimąstančias, kad po apgaulinga išore viskas niūru ir purvina.

Taip buvo ir prieš dešimt metų.

Ostinas puikiai prisiminė paskutinį pobūvį. Jis pasibaigė artimos bičiulės mirtimi. Ir dėl to kaltas buvo jo tėvas.

Ostinas neketino su tuo susitaikyti. Jo tikslas buvo atkeršyti. Bet tam turėjo vėl suartėti su tėvu. Ne veltui sakoma – būk artimas su savo priešais.

Ostinas svarstė, kaip Džeisonas sureaguos į sūnaus palaidūno sugrįžimą. Tikriausiai iškels puotą, o to Ostinas labiausiai bijojo. Bet dabar jam reikėjo alkoholio, todėl nuėjo prie baro ir atsirėmė į jį.

– Neskiesto viskio. – *Butelis būtų ne pro šalį.*

Barmenas įpylė gėrimo, kurį Ostinas vienu mauku išgėrė ir pastatė stiklą atgal.

– Dar.

Išgėręs dar vieną, mėgavosi gerklę deginančiu pojūčiu. Niekada anksčiau jam neteko drąsinti savęs alkoholiu. Bet dabar jam reikėjo ne drąsos, o prigesinti prisiminimus. Tos dienos prisiminimus, kai skambant kalėdinėms giesmėms staiga pasigirdo klyksmai....